

"Eski zamandan beri ekser yerlerde medrese tâifesi tekkeler taifesine serfûrû etmiş, yani inkıyat gösterip onlara velâyet semereleri için müracaat etmişler..." Medrese tekkeden üstün değil mi, neden onlara bir nevi boyun eğmişler?

Medrese, ilim ve akıl yolu ile hakikate giderken, **tekke** ise irfan ve kalp yolu ile hakikate gidiyor.

İlim ve akıl yolunun meziyetleri, harika halleri, manevi zevk ve mistik yönleri pek fazla olmadığından, alimler genelde tekke şeyhlerine serfûru etmek zorunda kalmışlar.

İnsanlar genellikle ilmi ile imtiyaz kazanmış bir alimden çok, manevi yönü kuvvet kazanmış keramet ehli bir veliye teveccüh ederler. Bu algı medrese ehline de sirayet etmiş olacak ki, alimler tekke şeyhlerine tabi olmayı göze alıyorlar.

Düşünsene bir tarafta uçan, suda yürüyen tekke şeyhi, diğer tarafta ilminden başka meziyeti olmayan bir alim.

Medresenin tekke karşısında zayıf ve tabi kalmasının en önemli nedeni ilme irfan katamamasıdır. Malum, **irfan** aklın yanında kalbin de hareketlenip aydınlanması anlamına geliyor. Sadece aklın aydınlandığı kalbin hareketsiz kaldığı bir medrese resmi, soğuk ve cazibesi az olan bir ilim barınağına dönüşür. Ve doğal olarak da medrese tekke karşısında kaybeder.

Risale-i Nur bu ayrımı, bu sorunu **ilim-irfan** çözümü ile hallediyor. Yani Risale-i Nur yüksek ve etkili imana dair derslerinde medresenin ilmîni tekkenin feyzi ile birleştirip daha etkin daha makul, daha uygulanabilir bir yol çiziyor.

Medresede kalp atıl, tekkede de akıl atıl; oysa insanın manevi anlamda kanatlanıp uçuşması için **akıl ve kalp** kanadına ihtiyacı var. Malum kuş tek kanatla uçamaz, iki kanada da muhtaçtır. **Özellikle ilim ve ikna alanına yoğunlaşmış bu zaman diliminde insanlar Risale-i Nur'un ilim / irfan formülüne çok muhtaçlar.**